

VIII

По Македонско - Солунско наречје

Едно време си родило едно дете и ка
 си родило, рекло на татко му: Сакама да си фреаме.
 А татко му, мурткама, оже си малко. А детето му
 веле ки си фреаме. Татко му рече, кажаки си фреаме
 ки си фреаме. А дете то му рече ки си фреаме
 ама сакама природена мома. А татко му рече, ама
 природена мома. А дете то рече најдејати ми, тат
 ко му ~~рече~~ рече ама најде природена мома. А де
 те то рече рече ки ходаме да си паламе. И татко
 му му рече каки ходиме, ходи. А дете то рече ки
 татка си: Трајми фрески тинџи и фрески стави, тат
 ко му му кајраве. И дете то отиде да пале природена
 мома и иште свта гет и пекане природена мо
 ма и ка киаме да си иде и виде едно огниче и
 си рече ки ходаме таме и белки ки најдам и отиде
 таме и најде таме, една баба и рече: Добро утро ба
 бо. Аму рече дай по добро, що паламе сино. Природена мома
 бабо, и бабама рече е сино да не ми рече добро ве
 гарт ки ти извадаг огниче. А дете то и рече, е
 бабо да не ми рече дай по добро, биде ти е са
 пал мава та. Е седне сино, седне ~~баба~~ баба
 рекла: нате сино имаме, е внове и ти диги